„Sta op!" siste zij. „Sta op en droog je oogen! Moet het heele huis weten wat er gebeurd is?"

In antwoord op een tweede driftig bellen verscheen er een dienstbode aan de deur, gevolgd door een huisknecht.

„Mylady?"

„Zeg Sir Leslie dat ik hem wensch te spreken."

„Sir Leslie is uitgegaan, mylady, een uur geleden. Hij zou dineeren bij den heer en mevrouw Massingham om 8.15 vóór naar het Lagerhuis te gaan"

Lady Melville deed een stap achteruit. Ze had vergeten dat hij dien avond zijn redevoering moest houden, de groote rede, die hem op het toppunt van zijn staatkundigen roem moest brengen.

Maar — *te voren*! Hij zou dineeren bij mevrouw Massingham en zij had de brieven!

De loop der gebeurtenissen wikkelden zich snel af. De vrouw, die zij verdrongen had, had een wraakneming bedacht, even vernuftig als geraffineerd. Met één slag had zij twee dingen bewerkstelligd. Ze had Sir Leslie te dineeren gevraagd dezen avond, daardoor aan Violet Melville haar sterkste wapen om rechtstreeks naar haar echtgenoot te gaan en hem alles te bekennen ontnemende; en bovendien zou ze de brieven bezigen op het juiste moment, het oogenblik onmiddellijk voorafgaande aan dat waarop hij de redevoering zou houden, waarvan het succes van zijn politieke loopbaan afhing.

In tegenwoordigheid van de bedienden dwong lady Melville haar lippen tot een glimlach.

„Heel goed, Grayson! 't Is in orde! en . . . . Grayson, den auto, dadelijk!

Neen, een taxi, dat gaat gauwer! Henriëtte, mijn avondmantel, mijn waaier, mijn handschoenen! Talm toch zoo niet, meisje!"

* * *

Elke dienstbare in huis had bemerkt dat er in de hal iets te zien viel als mylady de breede trap afdaalde. Met het wondervol instinct zoo eigen aan hun klas, hadden ze als 't ware geroken dat er iets niet in den haak was; en toen de buitendeur zich achter hun meesteres gesloten had, verzamelden ze zich allen tot een groep om elkaar hun vermoedens mee te deelen.

Mary, de kinderjuffrouw, had het grootste woord.

„En ik zeg je." deelde ze op stelligen toon mee, „dat mylady in de kinderkamer kwam, zooeven, en ze was vreeselijk bewogen.

Ze boog zich over miss Estelle's ledikantje, alsof ze er niet van scheiden kon; en ik kan er op zweren, dat ze huilde."

Simons, de bottelier, wuifde veelbeteekenend met de hand.

„Wat zou dat?" vroeg hij op een toon van gezag.

„Mylady is een goede moeder!"

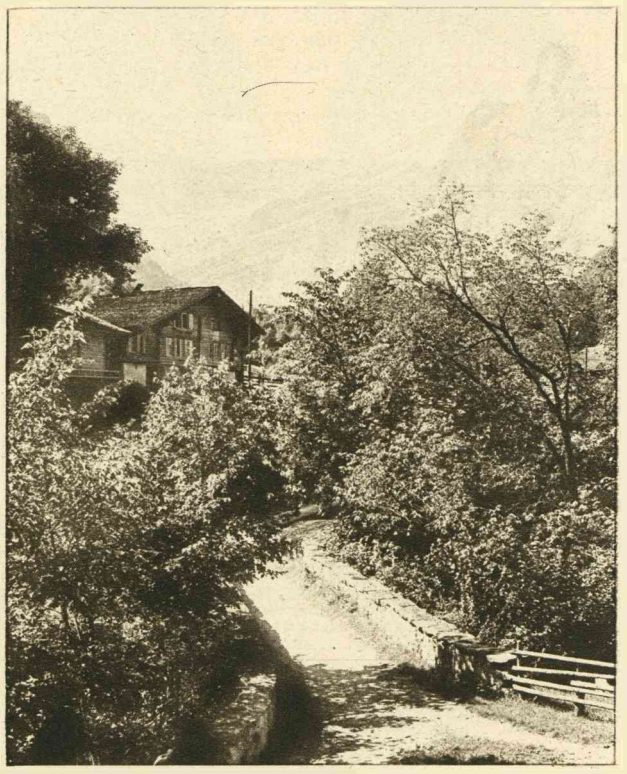
Dat was het algemeen gevoelen van lady Melville's dienstpersoneel.

En 't was juist, mylady was een uitstekende moeder!

HET ZWITSERSCHE DORPJE CASTELLO.

Het lijkt ons niet onaardig om hier op deze pagina een paar zeldzaam schoone natuuropnamen te reproduceeren uit Zwitserland, dat, ook al bleef het evenals wij voor den oorlog behoed, toch financieel enorm van den woedenden krijg te lijden heeft. Immers, waar dat land in normale omstandigheden gedurende het reisseizoen door duizendtallen touristen bezocht wordt, is dat aantal thans tot een minimum beperkt. De reden ligt natuurlijk voor de hand. Voor ons Nederlanders echter, die er op gesteld zijn in onze vacantie van de zuivere Zwitsersche berglucht en prachtige natuur te genieten, is de mogelijkheid daartoe in geenendeele uitgesloten. Via Duitschland is het vanuit ons land zeer goed te bereiken, mits men voorzien is van een goeden pas en verdere papieren thuis laat.

De Sustenpas. Een berghut in het Nessendal. *(foto's E. Kraal)*

II.

Toen lady Melville Curzonstreet No. 400 bereikte, stonden de wijzers van haar horloge op zeven uur.

Voornemens onmiddellijk na het diner naar den schouwburg te gaan, had ze zich vroeg gekleed, een omstandigheid die haar nu goed te stade kwam.

„Ik heb net een uur," zei ze tot zichzelf, „om den toestand te redden.

Eén uur!"

„Mevrouw Massingham is zich juist aan 't kleeden voor het diner," deelde de dienstbode mee, „maar als 't dringend is . . . ."

Lady Melville gaf haar kaartje af, waarop zij in der haast eenige woorden in 't Fransch schreef.

„Geef haar dit," zei ze. „Ik ben zeker dat ze mij ontvangen zal."

Na een paar minuten keerde de dienstbode terug.

„Wil mylady naar boven gaan?"

Violet Melville slaakte een zucht van verlichting.

Zij had zich niet misrekend.

De vreugde haar in wanhoop te zien was te groot dan dat Enid Massingham zich de gelegenheid daartoe, zelfs in haar kleedingsuur, zou ontzeggen.

Violet volgde de dienstbode naar boven en werd in een boudoir gelaten, door zware portières van een ander gescheiden.

Na een oogenblik wachtens schoven de portières open en de beide vriendinnen omarmden elkaar.

De vrouw die was binnengetreden was grooter, robuster dan Violet en zeer zorgvuldig gekleed.

Zij leek echter oud bij de stralende schoonheid van haar bezoekster.

„Het spijt me, dat ik je moest laten wachten, Violet," zei ze met kwijnende stem.

„Het was de schuld van mijn kamenier; ze haast zich nooit, juist als 't noodig is.

En vertel me nu eens, wat is de dringende zaak waarover je me wenscht te spreken!

Toch niets ernstigs, hoop ik!"

„Iets . . . . onplezierigs!"

EEN DER SKITERREINEN IN DE OMGEVING VAN AROSA.